

J. S. Adlerová

FOTO ATELIÉR

... když holky táhnou
za jeden provaz

*Všechny postavy, situace a události
jsou v této knize fikcí.
Jakákoliv podoba je čistě náhodná,
nikoliv však nemožná.*

J. S. Adlerová

FOTO ATELIÉR

*... když holky táhnou
za jeden provaz*

OBSAH

1. Říká se, že budoucnost začíná dnes. Ne zítra. ----- [7]
2. Můj retrívr by vám řekl: „Smutná nálada, ta vydrží. Pizza chladne a rychle mizí, takže je určitě moudřejší soustředit se na pizzu.“----- [11]
3. Patřím do velmi, velmi, velmi malé skupinky lidí, kteří nepoužívají vulgarismy. ----- [15]
4. I dámy někdy musí uklízet špínu, kterou si nechaly zanést do svého života. ----- [18]
5. I potvory se musí smířit s tím, že někdy jsou donuceny někomu pomoci.----- [25]
6. Každý si ve svém vzhladu nese stopy po tom, co má rád. ----- [30]
7. Někdy vyhlásím den smutku, někdy dny radosti. --- [37]
8. Gangsterskou madam lze spatřit v naší době a v Praze, občas mi dohodí práci a vmete do očí i syrovou pravdu o mém životě. ----- [42]
9. Pro šestnáctku nemotorný stařec-blbec.----- [53]
10. Ta jedna cháska chlapská, zase mi jeden z nich zamotal hlavu.----- [63]
11. Někdo má mámu a tátu, někdo má matku a tátu a někdo mámu a otce.----- [71]
12. I uprostřed nevýslovného bordelu lze najít dokonalé místo k splnění našeho snu.----- [79]
13. Diplomacie je někdy pěkná dřina, konečně chápu, jak to mají diplomaté těžké.----- [86]
14. Někdy stačí říct: „Fakt to nechápu, ale stejně tě mám ráda. Pojď, jdeme si koupit zmrzlinu.“----- [96]
15. Největší trest pro třiatřicetiletou ženskou bez chlapa je... poslat ji k hordě chlapů pro podpis.----- [112]

16. Pidlovoká nádhero, bachratej pupkáči, bejku,
idiote... i to prý může patřit do harmonického
soužití některých párů. ----- [118]
17. Taková normální rodinka, oprava kanalizace,
hra na minipanáky a... na problém je zaděláno. --- [130]
18. Člověk tě nechá chvíli na pokoji a ty se vyspíš
se svým asistentem, dostaneš nabídku k sexu
od lesby a děláš anděla jednomu gotikovi.----- [145]
19. Hlavní náplň dne: setkání s pouliční pánbíčkářkou
aneb mámou ulice a s gangsterskou madam.----- [169]
20. „Když nejde o život, jde o h...“ I tak se někdy
vplíží do života okamžiky, kdy se nabízí další
staré známé: „Já bych se na to vy...“ ----- [80]
21. Když se potvrdí to, co ve skrytu duše nechceme,
aby se potvrdilo, je to rána. Člověk se pak cítí
jako zksylá šlehačka na dort, tudíž k pláči. ----- [189]
22. Už jste se někdy cítili jako naprostý blbec,
ale svým způsobem i hrdě?----- [200]
23. Minulost se nám někdy připomene legračním
způsobem, a jakmile nejde o vzpomínky,
kterým se lze společně zasmát, měli bychom se...
třeba i schovat. ----- [211]
24. Osud prý miluje praštěné lidi, kterým často
až nehorázně nadřúje.----- [221]
25. Když žena září, nemusí to znamenat, že zrovna
měla sex. ----- [232]
26. Zrzka, blondýna a bruneta - perfektní tým! ----- [236]
27. Manažerka ze země elfů a skřítků, Ťutulínek
a Medulínek, a k tomu modelka à la růžový dort
se šlehačkou a nakonec Mona Lisa po čtyřicítce.--- [245]
28. Neříkej hop, dokud nepřeskočíš...----- [258]
29. Svět je krásný, když máme s kým jet na kole. ----- [265]
30. Všechno jednou doopravdy začíná. A když jsou
u toho lidi, které máme rádi... nemá to chybu. ----- [268]

KAPITOLA 1.

Říká se, že budoucnost začíná dnes. Ne zítra.
(A já hloupá tomu nevěřila!)

Vždyť dnešek začal jako každý jiný pracovní den. Vstala jsem v 6:30, královsky jsem posnídala – čerstvé maliny smíchané s cereálními lupínky a čokoládovými vločkami. U okna jsem se zasněným pohledem dopila mátový čaj a poté se vydala na ranní procházku s Argem. Zatímco můj báječný sedmiletý zlatý retrívr bezstarostně běhal a očichával vše, co se dalo, mně začal v srdci hlodat malinkatý červíček ohledně vztahu s mým přítelem. Přemýšlela jsem proč. Všechno se zdálo normální. Až na to že v posledních dvou měsících vstával dříve než já. To mi ale vysvětlil. V kanceláři úpí pod haldou práce. To si vybírá daň i večer: včera již po několikáté v tomto měsíci usnul dřív, než jsem přišla do ložnice, i když věděl, že jsem si koupila novou sexy soupravičku. Je to normální, anebo se mám strachovat? Argo se ke mně vracel s klacíkem a já pohlédla na šťastného psa. Zapomněla jsem na pochybnosti o mém vztahu a kochala se pohledem na sluneční paprsky dopadající na trávu skrze listí stromů. Pohádková atmosféra mi dala zapomenout na minulé téma. Cítila jsem se obyčejně krásně. Proč bych neměla? Mám práci, která mě baví, po rozvodu a několika nezdařilých pokusech jsem si našla skvělého přítele, jsem zdravá a plná vitality. Každé ráno začnu tím nejbáječnejším způsobem: procházkou nádhernou přírodou s mým „blondákem“. Prostě pohodička. To jsem ještě netušila, že se mi za hodinku zboří část mého pečlivě vystavěného domečku štěstí.

S kamarádkou Hedvikou ze školních let jsme si zařídily fotoateliér, naší specializací se stalo focení svateb. Naše pět let staré foto studio čítalo dvě místnosti, zařízené v jednoduchém elegantním stylu – bílé stěny a nábytek s kontrastujícími černými dekoracemi. Těšila jsem se, jak budu pracovat na fotkách z pohádkové svatby z uplynulého víkendu. Brali se „Ken a Barbie“. Neskutečně sympatický pár, který zahrnoval radostí všechny hosty. A což teprve ty roztomilé holčičky-družičky! Jednu jsem vyfotila, když si po dopolední „dřině“ sedla ke stolu a s rukama v bok vyhlásila stávku. Už žádné focení! Vzala si do ruky kus šlehačkového dortu a po chvíli měla šlehačku po celé tváři. Na takových fotkách, které nazývám snímky pro dobrou náladu, se mi nádherně pracuje.

Otevřela jsem dveře a uviděla jsem Hedviku a Aleše. Seděli u stolku, kde obvykle my dvě diskutujeme s klienty o fotkách. Moje kamarádka s vlasy jako Sandra Bullock, v kostýmku za tři a půl tisíce a dokonalou manikúrou právě ukazovala prstem na monitor notebooku a Aleš horlivě přikyvoval. Ještě pořád jsem věřila, že to nic neznamena. (Já hloupá!)

Pozdravili jsme se. „Sedni si, prosím tě,“ pronesla Hedvika příliš vážně. Moje bezstarostná nálada začala mizet. Podívala jsem se jí do očí olemovaných hustými řasami. Sklopila je. Aleš studoval podlahu. Načež si Hedvika odkašlala a začala mluvit. Poslouchala jsem, ale již po pár sekundách jsem vlastně slyšela jen útržkovitě fráze: „Víš, my dva... před třemi měsíci... bylo to jako blesk z čistého nebe... těhotná... rozhodli jsme se spolu žít... je nám líto...“ Aleš zakoktal něco jako: „Jsi bezva... určitě si brzy najdeš... no, toho... správného chlapa.“

Bojovala jsem se slzami, ale těšilo mě, že jsem na konci jejich procítěného projevu byla schopná odpovědět, aniž se

mi trásl hlas: „Tak já se začnu balit. Je jasné, že tady už pracovat nemůžu.“

Každých deset sekund jsem si musela v duchu poroučet: *Nebreč! Nebreč!* Dokázala jsem to. Bez jediné slzy jsem si sbalila věci ze stolu, popadla pracovní svetr ze židle a sáhla po růžové africké fialce na svém stole. Ještě jsem slyšela hlas Aleše i Hedviky, ale slova jsem nevnímala. Musela jsem se soustředit na to nejdůležitější. Nedopřát jim pohled na mé slzy. Povedlo se! Tedy jen do chvíle, než jsem se vrátila domů. Můj pronajatý 2+kk mě přivítal vůní citrusů. Zbožňuji tu vůni, ale tentokrát mně to připomnělo, jak jsme s Alešem dlobali vychlazený grapefruit, jedli pomerančové plátky polité čokoládou, pochutnávali si na mandarinkách a pili limetkový džus. Doplahočila jsem se ke kuchyňskému koutu, sedla si na zem, opřela se o kuchyňskou linku a rozbulila jsem se. Když došly slzy, položila jsem si hlavu na kolena a vzlykala. Nevím, jak dlouho jsem tam seděla. Z mého sebelítostivého přemýšlení mě vyrušilo vyzvánění mobilu. Kabelka, kterou jsem halabala odhodila na zem, ležela poblíž. Nemusela jsem se ani zvedat. Dosáhla jsem na ni, vyndala mobil a přijala hovor.

„Čau, sis.“ Tak si říkáme se sestrou. Když jsme se před několika lety učily anglicky, zdokonalovaly jsme se sledováním filmů a seriálů v originále. Jakmile jsme slyšely, že se dá v angličtině zkrátit slovo „sister“ na „sis“, oběma se nám to zalíbilo. Česky „ségra“ se nám zdálo příliš tvrdé, „sis“ vyjadřovalo to, co k sobě cítíme. Něco zvláštního, pěkného, spikleneckého, skvělého.

„Čau, co se děje? Zníš, jako by někdo umřel.“

„Hedvika zavraždila můj vztah s Alešem, čímž zabila i mou práci, protože studio patří jí. Takže tady oplakávám dva pohřby na jednou.“

„Sedíš jako obvykle na zemi v kuchyňce?“

„Jo. Proč?“

„Tak tam dál seď, přivedu Arga, přinesu něco k obědu...“

„Bože, to už je po jedenácté?“

„... a pobulíme si spolu.“

To mně vyrazilo dech. „Ty budeš brečet kvůli mému rozchodu s Alešem?“

„Jasně že... ne. Ty budeš brečet, já budu nadávat a Argo bude štěkat. Za chvíli jsem u tebe.“

Tak to je moje sestra Erika. Jsme jako voda a oheň. Což sedí i astrologicky, protože já jsem v Rybách a ona je Lvice. V dětství to bylo patrné nejvíce. Zatímco já jsem si oblékla sukni a ukradla máminy boty na vysokém podpatku, ona si nasadila tátovy lyžařské rukavice. Já jsem si vzala starou kulmu, kroutila se a zpívala s Helenou Vondráčkovou, Hanou Zagorovou, Karlem Gottem a Jiřím Kornem, Erika položila na postel starý polštář a boxovala do něj. Lyžařské rukavice vytvářely otřesné tlumivé rány, mezi nimiž se ozývalo: „Já ti dám, ty pitomý myslivče a náno Karkulko! Vlk je hrdina! Vy dva jste prd!“ Když jsme povyrostly, prosila jsem sestru, zda by alespoň moje postel a stůl mohly zůstat ukližené, když už všude okolo se povaluje její oblečení a věci. Ona zase naopak žadonila, jestli si může ke mně lehnout, protože na její posteli je bordel. Když jsme dospěly, najednou jsme obě zjistily, že mít tak odlišnou sestru je vlastně to největší štěstí. Alespoň pro nás dvě.

KAPITOLA 2.

**Můj retrívř by vám řekl: „Smutná nálada, ta vydrží. Pizza chladne a rychle mizí, takže je určitě moudřejší soustředit se na pizzu.“
(Ano, ano, mám nesmírně inteligentního psa!)**

Když přišla Erika, přisedla si ke mně na zem, každá jsme si vzaly kus pizzy a mně se koulely slzy po tvářích. Argo se snažil, seč mohl, aby se mnou soucítil. Na několik sekund si položil hlavu na má kolena. Usoudil však, že zatímco já budu brečet i potom, pizza bude za chvíli fuč a začal dělat psí oči na pizzu. „Vždycky jsem za tvými zády tvrdila, že máš chytřejšího psa než chlapa,“ prozradila mi Erika a dala Argovi kus pizzy.

„Ty jsi nikdy Aleše nemusela. Proč? Nebyl tak hloupý, jak říkáš.“

„Ne, nebyl.“ Erika vzdechla. Argo zaštěkal, a tak se s ním podělila o další kousek pizzy a dodala: „Měl vskutku rozsáhlý výběr témat, o kterých se uměl bavit. Když to vezmu abecedně...“ Erika před sebe dala ruku a začala počítat na prstech. „Atletika. Auta. Co by dělal, kdyby zbohatl. Jeho postava a posilování. Stačí mi prsty jedné ruky.“

„Teď přeháníš.“

„Tak dobře, ještě přidám – nadávání na poměry u nás v republice a záliba v sledování nejtrapnějších videí na internetu – a budu muset použít prst druhé ruky.“

Zasmála jsem se, ale ihned jsem se opět rozbřečela. Erika mě vzala okolo ramen. Společně jsme krmily Arga, který nám občas položil hlavu na kolena a tvářil se smutně. Stačilo otevřít krabici s pizzou a jeho solidární smutek zmizel pod psím úsměvem šťastného retrívřa. Erika ho pozorovala

a pak k němu kývla: „Vezmi si z něho příklad. Aleš mu rozhodně chybět nebude.“

Pohládila jsem psí hlavu: „Tak tomu věřím. Aleš ho respektoval, ale nic víc.“

„Sis, podle mě to není až takové překvapení.“ Vzdechla jsem, možná jsem se bránila myšlence, že není něco v pořádku, ale podvědomě jsem to tušila. Sestra do mě drkla loktem: „Brečíš tady jen kvůli Alešovi?“

Pohledem jsem zavadila o fialku ze studia, stála na stole a já jsem si poprvé uvědomila, že mé slzy patří jen zčásti Alešovi. Bydleli jsme spolu přes dva roky, byl to... no, řekněme, uspokojivý vztah. Měla jsem partnera, který mi dával ve všem svobodu, fandil mým projektům, každý rok mě pozval na dovolenou, byl společenský a měl mě rád. Přijít o uspokojivý vztah je zničující. Faktem ale je, že tu bylo i něco jiného. Obrátila jsem se na sestru: „Rozchod bolí. Když máš ale práci a někoho po boku, nějak se z toho dostaneš. Já jsem tímhle rozchodem přišla o práci, kamarádku...“

„Kamarádku? To myslíš madam Hedviku?“

„Určitě mě nechtěla až tak zranit...“

Erika mě nenechala domluvit. Obrátila se ke mně celým svým tělem, připomínala sopku a taky za pár sekund vybuchla. „Podívej, nebudu tady rozebírat, že ti ta mrcha přebrala chlapa. No, dobrá, to se asi může stát. Kamarádky nejsou automaticky imunní k partnerovi té druhé. Co ale nemůžu překousnout, je ‚štedrost‘ té tvé kamarádky-šlechtičny. Víš, jak mě rozlítilo, že jste zařídily ateliér na její jméno a ty jsi tam pracovala jen na živnostňák?“

„To bylo kvůli administrativě a daním. Všechno tak bylo jednodušší.“

Erika se zašklebila. „Jo, to znám. Taky jsem si zařizovala kadeřnictví. Když jsem sehnala Ivetu do party, několikrát

jsem se jí zeptala, jestli nechce být mou rovnocennou partnerkou. Odmítla. Vše jsme si vyjasnily. Navrhla ti madam Hedvika rovnocenné partnerství ve vašem fotoateliéru?“ Mlčela jsem. „Zeptala se tě madam kamarádka Hedvika, jak velké chceš vyrovnání?“ Sklopila jsem oči. Přišla jsem o práci a partnera. Konečně jsem si uvědomila, že moje kamarádka patří mezi ty mrchy, které vás obdařují svým dokonalým úsměvem, pokud vás potřebují. Když jim už nemáte co dát, odkopnout vás ze života. Ještě jsem se snažila Hedviku bránit úvahou, že jsem se měla zajímat o vyrovnání já. Třeba ji hlodalo svědomí, když mě viděla tak rychle se pakovat. Erika mi věnovala tak děsivý pohled, že jsem raději ztichla.

Dojedly jsme pizzu. Argo spokojeně ležel s hlavou položenou na mých kolenou. Erika se na mě zadívala smaragdově zelenýma očima a nechala uvadnout zlost. V očích jí zajiskřilo a ona sladce sarkasticky pronesla: „Zítřka spolu navštívíme tvou kamarádku, která byla tak hodná, že ti převrátila život na ruby. Velice mírumilovně... tak, jak to máš ráda ty, Martino... se jí zeptáme, kolik průměrných měsíčních výplat ti hodlá poslat na účet.“ Chtěla jsem něco namítnout, ale ona zavrtěla hlavou. Opustila svůj sarkasmus a naopak velice vážně shrnula: „Rozchod není snadný, to máš pravdu. Tak proč si ještě přidělovat starosti tím, že nemáš peníze na nájem a na jídlo? Musíš si promyslet, co budeš dělat dál. A to se dělá lépe, když máš na to čas a nešílíš, že příští měsíc budeš v bance na nule. Zítřka spolu zajdeme za Hedvikou. Jestli se bude vymlouvat, nech mluvit mě.“

Bože, toho jsem se bála! Na druhou stranu, díkybohu za takovou sestru!

Erika se zvedla. „Za chvíli mně přijde zákaznice. Musím jít. Arga si tu chceš nechat nebo ho mám vzít s sebou?“

Sestra si brala mého psa přes den do kadeřnictví. Nejenom že tím pádem nebyl sám v bytě (Hedvika nechtěla ani slyšet o tom, že bych si ho brala do ateliéru, i když by jí tam nepřekážel, Argo dovede být líný klidás, když se nic zajímavého okolo něho neděje...), ale navíc měl možnost se proběhnout v parku poblíž kadeřnictví. „Ne, nech ho tady.“

Erika zamířila ke dveřím, když vtom se obrátila a spiklenecky na mě jukla: „Brnknu ti a domluvíme se na večer. David má službu, jsem ti plně k dispozici. Budu ta nejlepší utěšovatelka. Však víš.“

Usmála jsem se. To neznělo špatně. Erika odešla. Hladila jsem zlatou psí hlavu a tatam byla moje statečnost. „Musím ven,“ zašeptala jsem se slzami v očích Argovi. Můj pes moc dobře rozumí slovu „ven“. Zaštěkal a vystřelil ke dveřím. Mně se ale najednou nechtělo, přesto jsem věděla, že musím. Potřebuji načerpat síly, a to se nestane tady, kde mi vše připomíná Aleše.

Nasadila jsem maskovací sluneční brýle na zčervenale oči, prohrábla blond hřívu, popadla jsem kabelu a vodítko. Dubnové počasí nabízelo svou dokonalou tvář – slunečno, příjemný větřík a mráčky na obloze.

KAPITOLA 3.

**Patřím do velmi, velmi, velmi malé skupinky lidí,
kteří nepoužívají vulgarismy.**

*(Tentokrát jsem se ale dvěma vulgárním slovům
vyhnout nemohla.)*

V parku jsem si našla ten nejosamělejší kout, pustila Arga a pozorovala ho, jak dovádí. V nějaké knize jsem četla, že si má člověk čas od času udělat seznam plusů a minusů ve svém životě, načež prý zjistí, že pozitiva převažují. Nikde nikdo, Argo čichá kolem, jde se na seznam.

Je mi 33 let (to беру jako plus). Rozvedená (moje manželství bylo plus, i když skončilo v minusu), zkušenosti z dvou delších katastrofálních vztahů, ten druhý skončil dnes (2× minus). Bez práce (super-jasně minus). Majitelka živnostenského listu na fotografické služby (plus). S cenami nájmu bytů v Praze vystačím s úsporami na měsíc, maximálně dva (takže minus jako hrom). Mám prima sestru (super-definitivní plus). Exkamarádku mrchu (minus dvacetkrát podtržené). Spoustu známých (to počítám za jasné plus). Obdivované modré oči (plus), od sestry-kadeřnice vždy upravené vlasy (plus), ty jsou barvy heřmánkového čaje (miluji svou blond barvu, Erice se tenhle odstín fakt povedl, hurá, další plus), na břicho se odráží moje vášeň pro zákusky u kávy (maličké minus), napěchovaný sexy dekolt (i když Eriku netrumpnu a musím nosit kvalitní push-upku, neboť gravitace začíná pracovat, i tak to považuji za plus), náběh na křečové žíly (fuj, minus), jinak ale hezky tvarované nohy a ruce (plus), vřelý úsměv (plus s deseti vykřičníky, protože na ten jsem hrdá, ráda se usmívám). Mám úžasného zlatého

retrívra (plus jako Brno). Mám ráda svůj život (obrovské plus), i když se před starostmi klepu jako želatina (to je bohužel minus), ale věřím, že propluju každou bouří (další plus). Chlapi mi jsou ukradení (dočasně – takže provizorní minus).

Ono to funguje. Můj seznam mě trochu povzbudil, ale ne na dlouho. V přemýšlení mě vyrušilo vyzvánění mobilu. Podívala jsem se na displej. Máma. Až zjistí, co se mi dnes stalo, budu se po jejích řečičkách cítit jako absolutní nula. Což sedí, protože máma je učitelkou matematiky. Musí toto čísílko milovat, protože nás se ségrou k němu přirovnává kdykoliv, když potřebujeme podpořit. Přijala jsem hovor. Po krátkém výčtu, co se mi dnes stalo, se rozhovor obrátil tam, kam jsem předpokládala. Moje matka se vyjádřila, že mě sice lituje, ale za ten rozchod si můžu sama. Podle ní spokojený chlap od ženy jen tak neuteče. Neměla jsem sílu hádat se, tak jsem se zamyslela nad vztahem táty a mámy. Jako vždy jsem došla k závěru, že se náš otec stal svatým už na Zemi, protože minulý rok oslavili třicáté šesté výročí. Mám ráda mámu, ale neumím si představit, že bych s ní měla dennodenně být.

Mučivý hovor skončil a já jsem dostala chuť na espresso. Ten, kdo vymyslel espresso, má určitě v Ráji čestné místo. Miluji espresso! Moje mrcha exkamarádka mě pasovala na čestného „závisláka na kafe“ našeho fotoateliéru. Našeho? To už je taky minulost. Nebul! Nebul! Nebul!

Zčásti se povedlo, i když jsem si pomyslela: díkybohu, že jsem si vzala sluneční brýle. Zvedla jsem se z lavičky, zavolala na Arga a v duchu si říkala, že jsem velká holka, která vše ustojí. Opět se ozval mobil. Aleš.

S mou sestrou jsme v jednom zvláštní, nepoužíváme vulgární slova. Nelíbí se nám to. Jak se to ale říká: výjimky

potvrzují pravidla. Přijala jsem tedy hovor, a jakmile jsem uslyšela sametově pronesený pozdrav mým expřítelem, sladce jsem odvětila: „Polib si tu svou vypracovanou, svalnatou prdel, sviňáku!“ Típla jsem hovor a bylo mi jasné, že mi to espresso bude náramně chutnat.

KAPITOLA 4.

**I dámy někdy musí uklízet špinu,
kterou si nechaly zanést do svého života.
(To se stalo náplní mého dnešního večera.)**

Nejdříve jsem se chtěla vymluvit a Erice říci, že si večer lehnu, ať nechodí. Zkuste ale odpálkovat někoho, kdo se narodil ve znamení královské šelmy. Něco málo po sedmé vplula sestra do mého bytu. V jedné ruce držela tašku s nákupem a v druhé klec s Lady, krásnou mourovatou kočkou, kterou si před čtyřmi roky přinesla z útulku.

V dětství každá z nás toužila po zvířeti – já chtěla psa, Erika kočku. Matka kategoricky odmítla všechny naše návrhy, k čemuž pokaždé přidala seznam důvodů, proč nesmíme mít doma zvíře. Výčet měl logická místa, za což bychom měly mámě poděkovat, protože jakmile jsme se odstěhovaly, opatřily jsme si své milované zvíře. Díky tomu seznamu jsme se ale předem šikovně pojistily, abychom se nedostaly do nějaké zamotané situace, kdy nevíme, co s naším miláčkem. Argo i Lady spolu pobývali odmalička, čímž si na sebe zvykli, a v době dovolených či nemoci si hlídáme své mazly. Sotva Lady vyšla z klece, jako pravá madam přešla k retrívrovi, packou mu něžně sekla nad čumák, čímž se Argo napřímil a gentlemansky jí dovolil, aby si k němu lehla. Jejich vítací rituál nás nikdy neomrzel.

Erika vytáhla z tašky lahvinku růžového a hrdě ukázala na značku: „Získalo druhou cenu v soutěži.“ Usmála jsem se. „Hmm, tak to si dám říct.“ Chtěla jsem pokračovat, ale sestra mě nenechala. „Mám plán. Nejprve uklidíme všechny Alešovy věci...“

„Aleš mi poslal esemesku, že si pro ně přijde, kdykoliv mu dám vědět. Já ale nevím, jak to myslíš: *uklidíme jeho věci*. Já nemám tolik kufrů.“

Erika na mě pohlédla jako na blázna. „Kdo tady mluví o kufrech?“ A poté z tašky vytáhla černou ruličku. „Koupila jsem tohle.“

„Pytle na odpadky?“

„Co jiného?“ Erika pokrčila rameny, poté zvedla ruku s balíčkem pytlů a hrdě mě informovala: „Devadesát litrů.“

Pohlédla jsem na sestru. Pózovala tam jako nějaká modelka. Vlasy barvy karamelu jí padaly na záda, až na dva prameny, které měla hozené dopředu na dekolt. Tahle nazrzlá barva se jí povedla a moc se k ní hodila. Na sobě měla bílé tričko, zelenkavé kalhoty džínsového typu, doplňky sladěné ve stejné barvě kalhot. Tvářila se jako bohyně. V ruce držela ruličku s pytli, jako by šlo o symbol moci. Napadlo mě, že by z toho byla hezká reklamní fotka se sloganem: „I při úklidu toho největšího sajrajtu můžete být dámami.“

Erika usoudila, že každá Alešova věc by mi připomínala minulé dny, a tak si vzala na starost expříteľovy krámy. Já jsem mu napsala esemesku a poté jsem se chystala pustit do vaření. „Udělám topinky s cuketami a sýrem a k tomu okurkový salát,“ zavolala jsem na sestru, když jsem se konečně rozhodla.

„Skvělý! Já s tím budu rychle hotová,“ oznámila mi sestra. A byla.

Cuketová náplň s cibulkou, česnekem, majoránkou a kapkou olivového oleje se ještě dělala na pánvičce, když jsem zaslechla podivný šramot. Obrátila jsem se a uviděla jsem Eriku, jak odtahuje tři velké pytle ke dveřím. Jejich tvar prozrazoval, že Alešovy věci brala opravdu jako odpadky. Raději jsem se opět otočila ke sporáku. Tak takhle končí můj vztah

s Alešem. Dva měsíce osamocených snídaní a častých únav před spaním, ranní scéna v kanceláři a tři odpadkové pytle v předsíni.

„Ty brečíš?“

„To bude tou cibulí.“

„Tou, kterou jsi krájela před dvaceti minutami?“

„Sis, já se snažím, ale najednou to na mě padne.“ Utřela jsem si slzy, které mi snad podesáté rozmazaly opravený make-up, a pokrčila jsem rameny.

„Vím, co prožíváš. Taky jsem si prožila pár rozchodů. Lidé si myslí, že to beru snadněji. To ale není pravda. Všechny, které jsme si tím prošly, víme, jaké to je. Pár dní budeš ještě naměkko, ale musíš prostě věřit, že na tebe čeká lepší vztah.“

Zamíchala jsem cuketami a utřela si nos. Přikývla jsem.

„Musíš si často opakovat, že se tyhle dveře zavřely, ale někde se otevrou další. Lepší.“

„Doufám, že se ti ten, koho v těch nových dveřích potkám, bude tentokrát líbit.“

„Náhodou,“ zakřenila se Erika a začala krájet chleba, „já jsem Aleše měla moc ráda.“ A slastně vzdechla nad nožem prostupujícím chlebem.

Nakrájený chléb jsme položily na plech. Přímo mistrovsky jsem na něj nanesla cuketovou směs a nakrájený sýr. Vložila jsem to do trouby a začaly jsme pracovat na okurkovém salátu. Povídaly jsme si o naprostých banalitách, které zachrání každou ženskou – móda, filmové hvězdy, make-up, ženský, které známe. Když nás to přestalo bavit, u báječné večeře a růžového vína jsme nakously téma o mých pracovních vyhlídkách. „A co bys chtěla dělat? Pokračovat ve focení svateb? Jméno už máš...“

„Ne,“ přerušila jsem ji tónem, který i ji překvapil. Pozvedla obočí a přestala žvýkat. Já jsem naopak polkla a rozpovídala